

teprve, když není více nebezpečno přiblížit se ke vlaku, t. j. když vlak se zastavil. Jen v tom případě, že nástupiště podobným zařízením opatřeno není, je na obecnostvu, by samo posoudilo, kdy se může k vlaku přiblížit.

Čís. 1675.

§ 43 zákona ze dne 28. července 1889, čís. 127 ř. zák. (bratrské pokladny), pokud vyjímá z exekuce nárok na nemocenské, nebyl zrušen § 6 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 17. května 1922, R I 516/22.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním nároku, jenž příslušel havíři (dlužníku) proti bratrské pokladně na nemocenské. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle § 43 zákona ze dne 28. července 1889, čís. 127 ř. zák. o bratrských pokladnách a čl. IX. čís. 12 uvoz. zákona k ex. ř. jest nemocenské, jež jest dlužník oprávněn požadovati od bratrské pokladny, vyňato z exekuce, leč že by se jednalo o vymáhání pohledávky proti dlužníku na plnění výživného. Tyto zákonné předpisy nebyly dotčeny zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., pročež nebylo lze povolit exekuci na nemocenské.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nemocenské, jež přísluší členům bratrských pokladen podle zákona ze dne 28. července 1889, čís. 127 ř. zák., není výslužným (provisi) a není ani platem, výslužnému (provisi) podobným. Nemocenské jest podpora, již bratrská pokladna poskytuje onemocněvším členům v nemoci po dobu časově obmezenou, by uhájili živobytí, poněvadž nemají nároku na mzdu, ježto práci nekonají, provise však slouží k zaopatření členů pokladny, již se stali trvale k výdělku neschopnými ať nemocí, stářím neb úrazem a trvá do smrti nebo do opětného nabytí výdělkové způsobilosti bez časového obmezení. Nelze tudíž nemocenské podřaditi pod ustanovení § 2 odstavec první zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., jímž se upravuje exekuce na výslužné, provisi a pod., z čehož plyne, že § 43 zákona ze dne 28. července 1889, čís. 127 ř. zák. pokud vyjímá z exekuce nárok na nemocenské, neodporuje § 2, odstavec první zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. a že důsledkem toho nebyl zrušen § 6 zmíněného zákona.

Čís. 1676.

Nepřípustným jest dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu o útratách odhadu k vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti.

(Rozh. ze dne 17. května 1922, R I 576/22.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž rozhodnuto bylo o útratách odhadu k vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti, vznesena byla stížnost, již soud první stolice odmítl. Rekursní soud usnesení potvrdil a Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 14, odstavec druhý nesp. řřz. ve znění novely ze dne 1. června 1914, čís. 138 ř. zák. není dovoleno rekurovati do rozhodnutí druhé stolice v příčině útrat (Entscheidungen der II. Instanz über den Kostenpunkt). Pod tento pojem je zahrnouti i útraty soudního odhadu, jež má na mysli § 18 cís. pat. ze dne 24. prosince 1915, čís. 83 z. zák. pro Čechy, mezi něž náleží i poplatky komisní. Usnesením krajského jako rekursního soudu bylo rozhodnuto, že útraty ty má zapraviti stěžovatel. Právem odmítl tudíž první soud jako nedovolený rekurs, podaný do tohoto rozhodnutí druhé stolice o útratách. Potvrzující usnesení rekursního soudu je ve věci správné a není tu podmínek § 16 cís. pat. z r. 1854.

Čs. 1677.

O požadavku obce, by bývalý obecní starosta složil účet z úřadování, jest rozhodovati v řízení správním (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 17. května 1922, R I 584/22.)

Proti žalobě, již domáhala se obec na bývalém starostovi složení účtu z úřadování, vznesl žalovaný námitku nepřipustnosti pořadu práva, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. D ů v o d y: S právním názorem soudu první stolice bylo by lze tenkrát souhlasiti, kdyby žalovaný byl ještě obecním starostou, kdyby v úřadování svém obecnímu zastupitelství (vyšším úřadům dohlédacím) podléhal a po případě touto cestou ku kladení účtu po rozumu § 72 obec. zřízení ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. (nyní § 16 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n.) mohl býti donucen. Tomu však tak není. Jde o nárok vznesený po uplynutí funkční doby žalovaného jako obecního starosty, který se uplatňuje v době, kdy žalovaný nejen oproti žalující obci, nýbrž i oproti nadřízeným úřadům dozorčím jest soukromou osobou. Samosprávným úřadům oproti němu nejsou v obecním řádu ze 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. přiznány prostředky donucovací, aby ku složení účtu z jeho úředního období od 1. ledna 1910 — 1. března 1919 mohl býti přidržen. Náhradu případné škody nebylo by lze také vzhledem k tomu, že dle tvrzení žaloby po celou dobu od 1. ledna 1910 do 1. března 1919 žalovaným účty složeny nebyly, před jich složením ani zjistiti. K rozhodnutí o nároku na složení účtu, poněvadž tu ani ustanovení § 15 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. použití nelze, jest proto jen soud příslušným.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Otázka, zda úřady správní či řádné soudy jsou povolány k vyřízení rozepře mezi obcí a jejími funkcionáři ze správy obecního jmění, byla velice spornou. Judikatura a literatura v tom směru kolísala (srv. Pražák; Ústava obecní 1895 § 73 a týž: Spory o příslušnost § 25 a citované tam